

ling af dette Lovforslag her i Tinget, gentog jeg, hvad jeg tidligere havde sagt, at dette Lovforslags Forhandlingsvilkaar forekom mig at ligge anderledes end andre Lovforslags. Forhandlingen kunde ikke føres frit saaledes, som man kan forhandle om Sager, der taaler Opsættelse, og om hvilke man kan strides til det sidste, eventuelt under Appel til Vælgerne. Her var et Lovforslag, hvis Gennemførelse i denne Samling, ja i denne Maaned, inden Jul, var nødvendig. Saafernt ikke Omstændighederne havde ligget just saaledes, vilde jeg efter Resultatet af den Forhandling, jeg har ført med det andet Ting, have søgt dette høje Tings Tilslutning til, at en direkte Forhandling mellem de to Ting om visse Punkter var kommet i Stand. Jeg vilde have opfordret til, at en direkte Forhandling var kommet i Stand væsentligt om tre Punkter. Først og fremmest Udvidelsen af Kommunernes Myndighedsomraade med Hensyn til de Foranstaltninger, som de kunde foretage med Statstilskud. Jeg har, efter at det andet Tings Flertal havde tilkendegivet mig sit Standpunkt hertil, søgt at bevæge dette til i alt Fald at gaa med til en Bemyndigelse for Kommunerne til at foretage prisregulerende Foranstaltninger af almindelig Karakter paa et enkelt Omraade, nemlig for Rugbrødspriserens Vedkommende. Det er ikke lykkedes mig. Men om dette Forhold vilde jeg under andre Omstændigheder have ønsket, at Tingene havde kunnet mødes til en direkte Forhandling. Jeg vilde endvidere under en saadan direkte Forhandling have prøvet paa, om det ikke var muligt, som jeg oprindelig havde foreslaaet, at faa indført en Appel til Kommunerne vedrørende Børnebespisningsspørgsmaalet, saaledes at denne Sag blev indskærpet som et Spørgsmaal, der maatte løses og løses paa den hensigtsmæssigste Maade, hvorom Kommunerne i øvrigt selv maatte træffe Afgørelse. Og endelig vilde jeg have ønsket en saadan direkte Forhandling mellem Tingene vedrørende Spørgsmaalet om Udskrivning af de kommunale Skatter for at se, om det ikke skulde være muligt at naa længere med Hensyn til den Frihed i Valget af Skatteform, som jeg havde ment det rigtigt at foreslaa Rigsdagen at give Kommunerne ved denne Lejlighed.

Det er mig imidlertid klart, efter hvad der er udtalt i det andet Ting, at det, der nu er tilvejebragt i Lovforslaget, er det højeste, der var at naa hos det andet høje Ting, og paa et væsentligt Punkt er det lykkedes mig at bevæge det andet høje Ting til at gaa adskilligt videre i Retning af, hvad jeg maatte

anse for ønskeligt, end Partiet Venstre, hvis Forslag ellers har været stærkt fremme under Forhandlingerne, her i Tinget var gaaet med til. Jeg sigter til Spørgsmaalet om Skatteudskrivning i Kommunerne, hvor der i Valget af Skatteform er givet noget større Frihed, end jeg havde tænkt, man kunde naa, for saa vidt som det er blevet muligt at gaa til en højere Beskatning af Aktieselskaberne end den, Venstre her i Tinget vilde være med til, og der med Hensyn til saadanne Skattespørgsmaal, som vedrører Udflyttere eller Folk, der bor udenfor Kommunerne om Sommeren, er truffet Bestemmelser, som jeg havde anmodet dette høje Ting om at medvirke til, og som et Flertal hernede var for, men som Venstre her nede ikke kunde give sin Tilslutning til. Endelig har i det andet høje Ting Flertallet erkendt Nødvendigheden af ikke at stille alle Landets Kommuner ganske ens under den automatiske Skatteforhøjelses Virkninger, saaledes som Venstre her nede havde anset det for ønskeligt.

Forhandlingerne har altsaa medført, at Lovforslaget for saa vidt er bedre, end jeg efter den Stilling, de to Partier, som her nede er Mindretalspartier, men som i det andet Ting er Flertalspartier, havde indtaget, kunde vente mig. Naar jeg tilraader Tinget at vedtage Lovforslaget, som det foreligger nu, er det, fordi det maa og bør vedtages, inden vi vender hjem til Julefest, og dernæst, fordi det stiller de Midler, som jeg fandt det ønskeligt og nødvendigt at anmode Rigsdagen om, ubeskaaret til Raadighed for de Foranstaltninger, som kan blive nødvendige, fordi Forholdet mellem Statstilskuddet og Kommunernes Bidrag er saaledes som oprindelig ønsket, fordi der er ydet nogen Frihed i Valget af Skatteform, og navnlig, fordi det er lykkedes at formaa det andet Ting til at indrømme, hvad Venstre ogsaa efter nogen Nølen var gaaet ind paa, at man overfor den personlige Kommuneskat nødvendigvis maatte stille sig saaledes, at Kommunerne fik Paalæg om ikke at beskatte de mindre Skatteydere. Dette Princip, som man i dette høje Ting med et aldeles overvejende Flertal sluttede sig til, er det lykkedes at bevare i Lovforslaget, og det har for mig med Hensyn til Lovforslagets Gennemførelse været af afgørende Betydning. Jeg understreger dette, fordi der ogsaa i den Maade, hvorpaa Lovforslaget læses, hist og her er nogen Misforstaaelse til Stede. Der er nogle, som endnu læser det saaledes, som om den Grænse, der er sat med Hensyn til Skatteudskrivning paa Landet og i Køb-